

La Epifania Domnului (predică)

La 6 ianuarie 1956, Sfântul Josemaría a ținut omilia intitulată „La Epifania Domnului”, publicată în cartea „E Cristos care trece”.

31.12.2024

Nu cu mult timp în urmă, am admirat un basorelief din marmură care reprezintă scena adorației Magilor la Pruncul Isus, Domnul nostru. În jurul aceluia basorelief se aflau alte: patru îngeri, fiecare ținând un simbol – o diademă, lumea

încununată de cruce, o sabie, un
sceptru. Prin această reprezentare
plastică, folosind semne cunoscute, a
fost ilustrat evenimentul pe care îl
comemorăm astăzi: niște înțelepți –
tradiția spune că erau regi – se
prosternează în fața unui Prunc,
după ce au întrebat la
Ierusalim: *Unde este regele de curând
născut al iudeilor?* ^[1] .

Și eu, mișcat de această întrebare, Îl
contemplu acum pe Isus, *așezat într-
o iesle* ^[2] , într-un loc potrivit doar
pentru dobitoace. Unde este,
Doamne, regalitatea ta: diadema,
sabia, sceptrul? Toate acestea Îi
aparțin, iar El nu le vrea; domnește
înfășurat în scutece. El este un Rege
neajutorat, care ni se arată
neputincios: un copil mic. Cum să nu
ne amintim acele cuvinte ale
Apostolului: *s-a despuiat pe sine,
luând chip de rob?* ^[3]

Domnul nostru s-a întrupat pentru a ne arăta voința Tatălui. Și iată, încă din leagăn, El ne învață. Isus Cristos ne cheamă – cu o vocație, care este o vocație la sfințenie – pentru a duce la împlinire, împreună cu El, Răscumpărarea. Luați aminte la prima Lui învățătură: trebuie să colaborăm la Răscumpărare nu căutând să triumfăm asupra aproapelui nostru, ci asupra noastră înșine. Ca și Cristos, trebuie să ne smerim, să ne simțim slujitorii celorlalți, pentru a-i conduce la Dumnezeu.

Unde este Regele? Oare Isus nu dorește să domnească mai presus de toate în inimă, în inima ta? De aceea devine Copil, pentru că cine ar putea să nu iubească o făptură mică? *Unde este Regele?* Unde este Cristos pe care Duhul Sfânt încearcă să Îl formeze în sufletul nostru? Nu poate fi în mândria care ne desparte de Dumnezeu, nu poate fi în lipsa de

caritate care ne izolează. Cristos nu poate fi acolo; acolo omul rămâne singur.

La picioarele Pruncului Isus, în ziua Epifaniei, în fața unui Rege fără semne exterioare de regalitate, Îi puteți spune: „Doamne, îndepărtează mândria din viața mea; zdrobește amorul meu propriu, această dorință de a mă afirma și de a mă impune celorlalți. Fă ca temelia personalității mele să fie identificarea cu Tine”.

Calea credinței

Ținta nu este ușor de atins: identificarea cu Cristos. Dar nici nu este imposibilă, dacă trăim așa cum ne-a învățat Domnul: dacă apelăm zilnic la Cuvântul Său și dacă ne îmbibăm viața cu realitatea sacramentală – Euharistia – pe care El ne-a oferit-o ca hrană, deoarece drumul creștinului este un drum *de parcurs*, așa cum spune un vechi cântec din țara mea natală.

Dumnezeu ne-a chemat clar și fără echivoc. Așa cum magii au descoperit o stea – lumină și direcție – și noi am primit un asemenea semn, pe cerul sufletului.

Am văzut steaua Lui în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui ^[4]. Aceasta este și experiența noastră. Și noi am observat că, încetul cu încetul, o nouă lumină a început să strălucească în sufletele noastre: dorința de a deveni creștini adevărați. Dacă îmi permiteți expresia, o nerăbdare sfântă de a-L lua pe Dumnezeu în serios. Dacă fiecare dintre voi ar împărtăși acum, cu voce tare, povestea intimă a propriei vocații supranaturale, ceilalți ar recunoaște în ea lucrarea divină. Să-I mulțumim lui Dumnezeu Tatăl, lui Dumnezeu Fiul, lui Dumnezeu Duhul Sfânt și Sfintei Maria – prin care primim toate binecuvântările cerului – pentru acest dar, care, alături de cel al

credinței, este cel mai mare pe care Domnul îl poate dăruia unei creaturi: dorința fermă de a ajunge la plinătatea iubirii, convinși că sfințenia nu doar că este posibilă, ci și necesară în mijlocul îndatoririlor profesionale și sociale.

Gândiți-vă la delicatețea cu care Domnul ne îndeamnă. El folosește cuvinte umane, asemenea unui îndrăgostit: *Te-am chemat pe nume... Tu ești al meu* ^[5]. Dumnezeu, care este frumusețea, măreția și înțelepciunea, ne spune că suntem ai Lui, că am fost aleși ca obiect al iubirii Sale infinite. Este nevoie de o viață de credință puternică ca să nu zădărnici această minunată realitate pe care Providența divină ne-a încredințat-o. O credință asemenea celei a magilor: convingerea că nici deșertul, nici furtunile, nici liniștea oazelor nu ne vor împiedica să ajungem la ținta

Betleemului veșnic – viața
desăvârșită împreună cu Dumnezeu.

Calea credinței este un drum de sacrificiu. Vocația creștină nu ne scoate din locul nostru, dar cere să renunțăm la tot ceea ce împiedică voința lui Dumnezeu. Lumina care se aprinde este doar începutul; trebuie să o urmăm dacă dorim ca această lumină să devină mai întâi o stea, apoi un soare. „Atât timp cât magii se aflau în Persia – scrie Sfântul Ioan Gură de Aur –, nu vedeau decât o stea. Dar, după ce și-au părăsit patria, au văzut însuși soarele dreptății. Se poate spune că nu ar fi continuat să vadă steaua dacă ar fi rămas în țara lor. Așadar, să ne grăbim și noi; și, chiar dacă întreaga lume ne-ar sta împotrivă, să alergăm spre casa Pruncului” ^[6].

Fermitate în vocație

Am văzut steaua Lui în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui. Când regele

Irod a auzit aceste cuvinte, s-a tulburat, și împreună cu el, tot Ierusalimul ^[7]. Această scenă se repetă chiar și astăzi. În fața măreției lui Dumnezeu și a unei decizii, chibzuite și profund creștine, de a trăi cu coerență față de propria credință, nu lipsesc cei care se arată surprinși sau chiar scandalizați, nedumeriți. S-ar părea că nu pot concepe o realitate care să depășească limitele înguste ale orizontului lor pământesc. În fața actelor de generozitate, pe care le percep în conduita altora ce au auzit chemarea Domnului, unii zâmbesc disprețuitor, se sperie sau – în cazuri care par cu adevărat patologice – își concentrează toate eforturile pentru a împiedica hotărârea sfântă luată de o conștiință cu deplină libertate.

Am fost martor uneori la ceea ce ar putea fi numită o mobilizare generală împotriva celor care au decis să-și dedice întreaga viață

slujirii lui Dumnezeu și semenilor lor. Există persoane care sunt convinse că Domnul nu poate alege pe cine dorește fără să le ceară lor permisiunea. Ei cred, de asemenea, că omul nu este capabil de cea mai deplină libertate pentru a spune „da” iubirii divine sau pentru a o respinge. Pentru acești oameni, viața supranaturală a sufletului este un lucru secundar; consideră că merită atenție doar după ce au fost satisfăcute conforturile meschine și egoismele omenești. Dar, dacă ar fi așa, ce ar mai rămâne din creștinism? Cuvintele lui Isus, pline de iubire, dar și de exigență, sunt doar pentru a fi auzite sau pentru a fi ascultate și puse în practică? El a spus: *Fiți desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârșit* ^[8].

Domnul nostru se adresează tuturor oamenilor, chemându-i să vină la El, să fie sfinți. Nu i-a chemat doar pe magi, care erau înțelepți și puternici;

Înainte de ei, le trimisese păstorilor din Betleem nu doar o stea, ci unul dintre îngerii Săi ^[9]. Totuși, fie bogați sau săraci, înțelepți sau mai puțin înțelepți, fiecare trebuie să cultive în suflet acea dispoziție smerită care le permite să asculte glasul lui Dumnezeu.

Luați în considerare cazul lui Irod: un om puternic al pământului, care a avut ocazia să se folosească de înțelepciunea celor învățați. A convocat toți marii preoți și cărturarii poporului și i-a întrebat unde urma să se nască Mesia ^[10]. Totuși, puterea și cunoașterea sa nu l-au condus spre Dumnezeu. Pentru inima sa împietrită, aceste daruri au devenit instrumente ale răului: dorința zadarnică de a-L anihila pe Dumnezeu și disprețul pentru viața unor copii nevinovați.

Să continuăm lectura Sfintei Evanghelii: *Ei au răspuns: În*

Betleemul lui Iuda, căci așa este scris de profet: Și tu, Betleem, pământ al lui Iuda, nu ești cu siguranță cea mai mică dintre căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși un conducător care va păstori poporul meu Israel ^[11]. Aceste detalii de milostivire divină nu pot fi trecute cu vederea: Cel ce avea să răscumpere lumea s-a născut într-un sat neînsemnat. Pentru că Dumnezeu nu face părtinire ^[12], așa cum ne repetă Scriptura. Pentru a-l invita pe un om la o viață pe deplin coerentă cu credința, El nu se bazează pe merite materiale, pe noblețea originii sau pe nivelul înalt de cunoaștere. Vocația precede toate meritele: *steaua pe care o văzuseră în Răsărit le-a precedat, până când, ajungând deasupra locului unde era Pruncul, s-a oprit* ^[13].

Vocația vine mai întâi; Dumnezeu ne iubește înainte ca noi să știm cum să ne întoarcem către El și pune în noi iubirea cu care să-I putem răspunde.

Bunătatea părintească a lui Dumnezeu vine în întâmpinarea noastră ^[14]. Domnul nostru nu este doar drept, ci mult mai mult: este milostiv. El nu așteaptă să venim la El; ne anticipează cu semne clare de iubire părintească.

Păstorul cel bun, ghidul cel bun

Dacă vocația este pe primul loc, dacă steaua strălucește dinainte pentru a ne ghida pe drumul iubirii lui Dumnezeu, nu este logic să ezităm atunci când, uneori, ea ne este ascunsă. În unele momente ale vieții noastre interioare, aproape mereu din vina noastră, se întâmplă ceea ce s-a întâmplat în călătoria magilor: steaua dispare. Cunoaștem deja strălucirea divină a vocației noastre, suntem convinși de caracterul ei definitiv, dar poate că praful pe care îl ridicăm în timp ce mergem – mizeriile noastre – formează un nor opac care împiedică trecerea luminii.

Ce să facem, atunci? Să mergem pe urmele acelor oameni sfinți: să întrebăm. Irod a folosit știința pentru a se comporta nedrept; magii o folosesc pentru a face bine. Dar noi, creștinii, nu avem nevoie să-l întrebăm pe Irod sau pe înțelepții lumii. Cristos a dăruit Bisericii Sale siguranța doctrinei, izvorul harului Sacramentelor; și a rânduit să existe oameni care să ne ghideze, să ne conducă, să ne aducă aminte în mod constant de Drum. Avem la dispoziție o comoară infinită de cunoștințe: Cuvântul lui Dumnezeu, păstrat în Biserică; harul lui Cristos, care este administrat în Sfintele Taine; mărturia și exemplul celor care trăiesc drept alături de noi și care au fost capabili să construiască, cu viața lor, un drum al fidelității față de Dumnezeu.

Permiteți-mi să vă dau un sfat: dacă vreodată pierdeți claritatea luminii, să apelați întotdeauna la păstorul cel

bun. Cine este păstorul cel bun? *Cel care intră pe ușa fidelității față de doctrina Bisericii; cel care nu se comportă ca mercenarul care, văzând lupul venind, părăsește oile și fuge; iar lupul le răpește și împrăștie turma* ^[15]. Nu vedeți cu câtă iubire vorbește Cristos despre păstori și oi, despre staul și turmă? Este o demonstrație practică a necesității unei bune călăuze pentru sufletul nostru.

„Dacă nu ar fi existat păstori răi, scrie Sfântul Augustin, El nu ar fi precizat, vorbind despre cel bun. Cine este mercenarul? Acela care vede lupul și fuge. Cel care își caută propria glorie, nu gloria lui Cristos; cel care nu îndrăznește să-i mustre pe păcătoși cu libertate de spirit. Lupul apucă o oaie de gât, diavolul îl determină pe un om credincios să comită adulter. Iar tu, tu taci, nu dojenești. Tu ești un mercenar; ai văzut lupul venind și ai fugit. Poate

că el va spune: nu, sunt aici, nu am fugit. Nu, răspund eu, ai fugit pentru că ai tăcut; și ai tăcut pentru că ți-a fost frică”^[16].
_____.

Sfințenia Miresei lui Cristos a fost întotdeauna dovedită – așa cum se dovedește și astăzi – prin abundența de păstori buni. Dar credința creștină, care ne învață să fim simpli, nu ne induce să fim naivi. Există mercenari care tac și există mercenari care spun cuvinte care nu sunt de la Cristos. De aceea, dacă Domnul permite să rămânem în întuneric, chiar și în lucrurile mărunte; dacă simțim că credința noastră nu este fermă, să mergem la păstorul cel bun, la cel care intră pe ușă exercitându-și dreptul, la cel care, dându-și viața pentru ceilalți, vrea să fie, prin cuvânt și purtare, un suflet îndrăgostit: poate și el un păcătos, dar care se încrede mereu în iertarea și mila lui Cristos.

Dacă conștiința vă mustră pentru vreo greșeală – chiar dacă nu vi se pare gravă – dacă vă îndoiiți, mergeți la sacramentul penitenței. Mergeți la preotul care vă poartă în grijă, cel care știe să ceară de la voi credință puternică, finețe de suflet, adevărată tărie creștină. În Biserică există deplina libertate de a merge la spovadă la orice preot care are licențele legitime; dar un creștin cu o viață curată va merge – liber! – la cel pe care îl cunoaște ca un bun păstor, care îl poate ajuta să-și ridice ochii pentru a revedea, sus pe cer, steaua Domnului.

Aur, tămâie și smirnă

Videntes autem stellam gavisī sunt gaudio magno valde ^[17], spune textul latin, cu o admirabilă reiterare: la redescoperirea stelei, s-au bucurat cu o mare veselie. De ce atâta bucurie? Pentru că aceia care nu s-au îndoit niciodată primesc de la Domnul

dovada că steaua nu dispăruse:
încetaseră să o contemple cu ochii
trupești, dar o păstrasera
întotdeauna vie în sufletele lor.
Aceasta este vocația creștinului: dacă
nu pierdem credința, dacă ne
păstrăm speranța în Isus Cristos – Cel
care va fi cu noi *până la sfârșitul
veacurilor* ^[18], steaua reapare. Și,
când recunoaștem din nou realitatea
vocației noastre, se naște o bucurie
mai mare, care sporește credința,
speranța și iubirea noastră.

*Intrând în casă, L-au văzut pe Prunc
împreună cu Maria, Mama Lui, s-au
prosternat și L-au adorat* ^[19]. Și noi
îngenunchem înaintea lui Isus,
Dumnezeu ascuns în umanitate: Îi
repetăm că nu vrem să întoarcem
niciodată spatele chemării Sale
divine, că nu ne vom îndepărta
niciodată de El; că vom înlătura din
calea noastră tot ce ar putea
împiedica fidelitatea noastră; că
dorim sincer să fim docili

inspirațiilor Sale. Tu, în sufletul tău, și eu, de asemenea – într-o rugăciune intimă, cu strigăte tăcute și profunde – Îi spunem Pruncului că dorim să fim slujitori buni și credincioși, asemenea aceloră din parabolă, pentru ca și nouă să ne răspundă: *Bucură-te, slujitor bun și credincios* [20].
—.

Și, deschizându-și vistieriile, I-au oferit daruri: aur, tămâie și smirnă [21]. Să ne oprim puțin pentru a înțelege acest pasaj din Sfânta Evanghelie. Cum este posibil ca noi, care nu suntem nimic și nu merităm nimic, să Îi oferim daruri lui Dumnezeu? Scriptura spune: *Orice dar bun și orice dar desăvârșit este de sus* [22]. Omul nu poate nici măcar să cuprindă în întregime profunzimea și frumusețea darurilor Domnului: *Dacă ai cunoaște darul lui Dumnezeu!* [23], i-a răspuns Isus femeii samaritene. Isus Cristos ne-a învățat să așteptăm totul de la Tatăl, să

căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa, pentru că toate celelalte lucruri ne vor fi date pe deasupra. Iar El știe bine ce avem nevoie ^[24] .

În economia mântuirii, Tatăl nostru îngrijește cu blândețe iubitoare fiecare suflet: *fiecare a primit de la Dumnezeu propriul său dar, fiecare în felul său* ^[25] . De aceea, pare inutil să ne străduim să Îi oferim Domnului ceva de care ar avea nevoie; din poziția noastră de datornici care nu au cu ce plăti ^[26] , darurile noastre seamănă cu cele din Legea Veche, pe care Dumnezeu nu le mai acceptă: *Tu nu ai voit, nici nu Ți-au fost plăcute jertfele, ofrandele și arderile de tot pentru păcat, toate acestea fiind oferite conform Legii* ^[27] .

Dar Domnul știe că a dăruii este caracteristic îndrăgostiților, iar El Însuși ne arată ce dorește de la noi. Nu Îi pasă de bogățiile, de roadele

sau de animalele pământului, ale mării sau ale cerului, pentru că toate acestea sunt ale Lui; El vrea ceva profund și intim, ceva pe care trebuie să I-l oferim din libertate: *Dă-Mi, fiule, inima ta!* ^[28]. Înțelegeți? Nu se mulțumește să împartă: El vrea totul. Nu caută lucrurile noastre, repet: ne vrea pe noi înșine. Și de aici – doar de aici – pornesc toate celelalte daruri pe care le putem oferi Domnului.

Să Îi oferim, așadar, aur: aurul curat al desprinderii de bani și de mijloacele materiale. Să nu uităm că acestea sunt lucruri bune, venite de la Dumnezeu. Dar Domnul ne cere să le folosim, fără a ne lega inima de ele, punându-le în slujba binelui omenirii.

Bunurile pământești nu sunt rele; ele devin perverse atunci când omul le transformă în idoli și se închină în fața lor. Dar ele se înnobilează atunci

când sunt transformate în instrumente ale binelui, în sarcini creștine de dreptate și caritate. Nu putem alerga după bunurile economice, așa cum aleargă cei care caută comori; comoara noastră este aici, culcată într-o iese: este Cristos. Și în El trebuie să se concentreze toate iubirile noastre, pentru că *unde este comoara noastră, acolo va fi și inima noastră* ^[29].

Oferim tămâie: dorințele care se înalță către Domnul, dorința de a trăi o viață nobilă, din care să se răspândească *bonus odor Christi* ^[30], „parfumul lui Cristos”. A impregna cuvintele și faptele noastre cu acest miros bun înseamnă a semăna înțelegere și prietenie. Fie ca viața noastră să însoțească viețile celorlalți, astfel încât nimeni să nu ajungă să fie sau să se simtă singur. Caritatea noastră trebuie să fie și afecțiune, căldură umană.

Aceasta este lecția pe care ne-o oferă
Isus Cristos. Omenirea a așteptat
timp de secole venirea
Mântuitorului; profeții au vestit-o în
mii de feluri; iar în cele mai
îndepărtate colțuri ale lumii — chiar
dacă, din cauza păcatului și a
ignoranței, mare parte din revelația
lui Dumnezeu către oameni fusese
pierdută — s-a păstrat dorința de
Dumnezeu, setea de a fi
răscumparați.

Când vine plinătatea timpurilor,
pentru a îndeplini această misiune,
nu apare un geniu filosofic, precum
Platon sau Socrate; și nici un
cuceritor puternic, precum
Alexandru cel Mare. Se naște un
Prunc în Betleem. Este
Răscumpărătorul lumii; însă, înainte
de a vorbi, iubește prin faptele sale.
Nu aduce vreo formulă magică,
pentru că știe că mântuirea pe care o
oferă trebuie să treacă prin inima
omului. Primele Sale acțiuni sunt

râsetele, lacrimile unui copil, somnul liniștit al unui Dumnezeu întrupat: toate pentru a ne cuceri inimile, pentru ca noi să știm cum să-L primim în brațele noastre.

Ne dăm seama, încă o dată, că acesta este creștinismul. Dacă creștinul nu iubește prin fapte, a eșuat ca creștin — și, implicit, a eșuat ca om. Nu-i poți privi pe ceilalți ca pe niște numere sau trepte pe care să le urci; sau ca pe o mulțime de oameni, care să fie exaltată sau umilită, flatată sau disprețuită, după circumstanțe. Gândește-te la ceilalți — mai întâi la cei din jurul tău — ca la ceea ce sunt cu adevărat: fii ai lui Dumnezeu, cu toată demnitatea acestui titlu minunat.

Trebuie să ne comportăm ca niște fii ai lui Dumnezeu față de ceilalți fii ai lui Dumnezeu: iubirea noastră trebuie să fie o iubire sacrificată, zilnică, alcătuită din mii de gesturi de

înțelegere, de jertfă tăcută, de dăruire discretă. Acesta este *bonus odor Christi*, cel care îi făcea pe cei care trăiau printre primii noștri frați în credință să exclame: „Vedeți cum se iubesc unii pe alții!” ^[31] —

Nu este un ideal de neatins. Creștinul nu este un Tartarin din Tarascon, hotărât să vâneze lei acolo unde nu există — pe holurile propriei case. Eu vreau să vorbesc mereu despre viața de zi cu zi, concretă: despre sfințirea muncii, a relațiilor familiale, a prieteniei. Dacă nu suntem creștini acolo, atunci unde am putea fi? Mirosul bun al tămâiei este rezultatul unui cărbune care arde fără ostentație o mulțime de boabe; mirosul cel bun al lui Cristos se percepe între oameni nu prin flacăra unei scânteii trecătoare, ci prin căldura constantă a unui jar de virtuți: dreptate, loialitate, fidelitate, înțelegere, generozitate, bucurie.

Și, împreună cu magii, oferim și smirnă, jertfa care nu trebuie să lipsească din viața creștină. Smirna ne amintește de Patimile Domnului: pe Cruce I-au dat să bea smirnă amestecată cu vin ^[32], iar cu smirnă a fost uns Trupul Său pentru înmormântare ^[33]. Dar să nu credeți că a reflecta asupra necesității sacrificiului și a mortificării înseamnă a adăuga o notă de tristețe acestei sărbători pline de bucurie pe care o celebrăm astăzi.

Mortificarea nu înseamnă pesimism sau un spirit acru. Mortificarea nu are nicio valoare fără caritate: de aceea, trebuie să căutăm mortificări care, ajutându-ne să fim stăpâni față de lucrurile pământești, să nu-i mortifice pe cei care trăiesc alături de noi. Creștinul nu poate fi nici un călău, nici un om înjosit; el este un om care știe să iubească prin fapte, dovedindu-și iubirea pe piatra de încercare a durerii.

Dar trebuie să subliniez din nou că această mortificare, de regulă, nu va consta în mari renunțări, care oricum sunt rare. Ea va fi formată din mici biruințe: a zâmbi celui care ne deranjează, a refuza trupului capricii legate de bunuri inutile, a ne obișnui să-i ascultăm pe ceilalți, a valorifica timpul pe care Dumnezeu ni-l pune la dispoziție... Și încă atâtea alte detalii aparent ne semnificative, care apar fără să le căutăm — neplăceri, dificultăți, încercări —, în cursul fiecărei zile.

Sancta Maria, Stella Orientis

Închei prin a repeta câteva cuvinte din Evanghelia de astăzi: *intrând în casă, L-au văzut pe Prunc împreună cu Maria, Mama Sa*. Sfânta Fecioară Maria nu Se desparte niciodată de Fiul Ei. Magii nu sunt întâmpinați de un rege întronat pe un scaun de domnie, ci de un Copil în brațele Mamei Sale. Să-i cerem Maicii lui

Dumnezeu, care este și Mama noastră, să ne pregătească drumul care duce la iubirea deplină: *Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum!* Dulcele Ei Inimă cunoaște cel mai sigur drum către Cristos.

Magii au avut o stea; noi o avem pe Maria, *Stella Maris, Stella Orientis*. Astăzi Îi spunem: Sfântă Maria, Steaua Mării, Steaua Dimineții, ajută-i pe fiii Tăi. Zelul nostru pentru suflete nu trebuie să cunoască granițe, căci nimeni nu este exclus din iubirea lui Cristos. Magii au fost primele roade ale neamurilor; dar acum, odată cu desăvârșirea Răscumpărării, *nu mai există nici iudeu, nici grec, nici sclav, nici om liber, nici bărbat, nici femeie* — nu mai există nicio formă de discriminare —, *căci toți sunteți una în Cristos Isus* ^[34].

Noi, creștinii, nu putem fi exclusiviști, nici nu putem să

separăm sau să clasificăm sufletele;
mulți vor veni din Răsărit și din Apus
[35]. În Inima lui Cristos este loc
pentru toți. Brațele Lui — privite din
nou cu uimire în iesle — sunt brațele
unui Copil; dar sunt aceleași brațe
care se vor întinde pe Cruce,
atrăgându-i pe toți oamenii la Sine
[36].

Și un ultim gând pentru acel om
drept, Tatăl și Domnul nostru,
Sfântul Iosif, care, în scena Epifaniei,
rămâne, ca de obicei, în umbră. Îl
întrezăresc profund recules în
contemplare, protejând cu iubire pe
Fiul lui Dumnezeu care, făcut om, i-a
fost încredințat spre grija sa
părintească. Cu minunata delicatețe
a celui care nu trăiește pentru sine,
Sfântul Patriarh se dăruiește într-un
serviciu atât de tăcut, cât și eficient.

Astăzi am vorbit despre viața de
rugăciune și despre zelul apostolic.
Ce învățător mai bun decât Sfântul

Iosif? Dacă doriți un sfat pe care îl repet neîncetat de mulți ani: *Ite ad Ioseph* ^[37], mergeți la Sfântul Iosif. El vă va învăța căi concrete și drumuri, omenești și divine, de a vă apropia de Isus. Și curând veți îndrăzni, ca și el, să-L purtați în brațe, să-L sărutați, să-L îmbrăcați, să-L îngrijiți ^[38] pe acest Prunc Dumnezeu care ni S-a născut.

Magii I-au oferit lui Isus, cu omagiul venerației lor, aur, tămâie și smirnă; Iosif I-a dăruit întreaga Sa inimă tânără și iubitoare.

.....

^[1] Mt 2,2.

^[2] Lc 2,12.

^[3] Fil 2,7.

^[4] Mt 2,2.

^[5] Is 43,1.

^[6] Sf. Ioan Gură de Aur, *In Matthaeum homiliae*, 6, 5 (PG 57, 78).

^[7] Mt. 2,2-3.

^[8] Mt 5,48.

^[9] Cf. Lc 2,9.

^[10] Mt 2,4.

^[11] Mt 2,5.

^[12] Cf. 2Cr 19,7; Rom 2,1; Ef 6,9; Col 3,25, etc.

^[13] Mt 2,9.

^[14] Cf. Ps 78,8.

^[15] Cf. In 10,1-21.

^[16] Sf. Augustin, *In Ioannis Evangelium tractatus*, 46, 8 (PL 35, 1732).

^[17] Mt 2,10.

[18] Mt 28.20.

[19] Mt 2,10.

[20] Mt 25,23.

[21] Mt 2,11.

[22] Iac 1,17.

[23] In 4,10.

[24] Cf. Mt 6,32-33.

[25] 1Cor 7,7.

[26] Cf. Mt 18,25,

[27] Evr 10,8.

[28] Pr 23,26.

[29] Mt 6,21.

[30] 2Cor 2,15.

[31] Tertulian, *Apologeticum*, 39 (PL I, 471).

[32] Cf. Mc 15,23.

[33] Cf. In 19,39.

[34] Gal 3,28.

[35] Mt 8,11.

[36] Cf. In 12,32.

[37] Gen 41,55.

[38] Din rugăciunea către Sfântul Iosif, pregătitoare pentru Sfânta Liturghie din Missalul Roman: *O felicem virum, beatum Ioseph, cui datum est, Deum, quem multi reges voluerunt videre et non viderunt, audire et non audierunt; non solum videre et audire, sed portare, deosculari, vestire et custodire!*

.....